

může činiti též tak. Tímto svým chováním dal žalující spolek zřejmě na jevo, že uznává za správné stanovisko žalované spořitelny, kteréž ostatně, jak vyloženo, odpovídá též zákonu, a nesrovnává se tudíž s obchodnickou slušností a poctivostí, když žalující spolek — a to jak v dovolací odpovědi sám uvádí, jen vzhledem k ojedinelému soudnímu rozhodnutí v jiné věci s jinou stranou, o němž není ani jisto, zda jeho správnost byla přezkoumána vyššími soudy, zaujal stanovisko opačné. Z toho, co uvedeno, plyne, že rozsudky nižších soudů, jež uznaly dle žaloby, s právního hlediska nemohou obstát.

Čís. 2248.

Zákon ze dne 18. března 1921, čís. 130 sb. z. a n., o zaopatřovacích požitcích bývalých zaměstnanců na velkém majetku pozemkovém.

Ten, kdo jest dle §u 11 zákona povinen platiti zaopatřovací požitky, nemůže si srážeti drahotní přídávky, příslušející pensistům dle zákona ze dne 12. srpna 1921, čís. 299 sb. z. a n., pokud se týče dle zákona ze dne 21. prosince 1921, čís. 486 sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 6. února 1923, Rv I 839/22.)

Žalobce nastoupil 15. ledna 1877 do služby na velkostatku, jehož nynějším majitelem jest žalovaný, jako lesní adjunkt, později od 1. května 1892 byl účetním v parní pile ve V., patřící k velkostatku žalovaného, až do konce roku 1921 nepřetržitě a na to koncem roku 1921 vstoupil do výslužby po 45leté službě. Na žalobcovu žádost o vyměření pense zařadilo ředitelství velkostatku žalovaného dle vyřízení ze dne 30. ledna 1922 do skupiny 7 tabulky k zákonu čís. 130/1921 (účetní) a přiznalo mu pensi 6.000 K ročně. Při tom srazilo pokud se týče včetně žalobci do pense částky pensijních požitků, vyplácených žalobci pensijním fondem S-ských úředníků a služebníku ve V. 3000 Kč ročně a invalidní renty vyplácené všeobecným pensijním ústavem v Praze 1.080 K, také 300% drahotní příravek ročních 3.240 Kč, k této rentě Všeobecným pensijním ústavem v Praze vyplácených. Žalobě, by bylo uznáno právem, že žalovaný není oprávněn z pensijních požitků žalobce, přiznaných mu dle skupiny 7 tabulky zaopatřovacích požitku připojené k zákonu z 18. března 1921 čís. 130 sb. z. a n. srážeti drahotní příravek 300% v roční výši 3.240 Kč vyplácený mu všeobecným pensijním ústavem v Praze, o b a n i ž š í s o u d y vyhověly, o d v o l a c í s o u d z těchto d u v o d u: Především dlužno uvést, že tato žaloba je žalobou určovací ve smyslu §u 228 c. ř. s., a že odvolací soud souhlasí s názorem soudu prvního, že jsou zde podmínky pro tuto žalobu, poněvadž je tato odůvodněna právním zájmem žalobce, by co nejdříve bylo určeno, zda má dostávat pensi o drahotní příravek zmenšenou čili nic. Co se týče otázky nedostatku pasivní legitimace na straně žalovaného, není tato námitka se zřetelem na ustanovení §u 11 zákona ze dne 18. března 1921 čís. 130 sb. z. a n. odůvodněna. Nerozhoduje, zda byl nynější velkostatek Sch-ský o majetek pozustalosti W-ovské větší, právě tak jako nerozhodným je, že byl tehdy, když bylo panství Sch-ovské ještě neroz-

dčleno, založen společný pensijní fond pro úředníky a že z fondu toho vyplácí se jak úředníci slouživší na majetku řečené pozůstalosti, tak i úředníci slouživší na majetku patřícím žalovanému. Jeť nesporno, že žalobce vstoupil do služby na velkostatku, jehož nynějším majitelem je žalovaný, dnem 15. ledna 1877 jako lesní adjunkt, že pak od 1. května 1892 zaměstnán byl jako účetní na parní pile ve V., patřící k témuž velkostatku žalovaného, až do konce roku 1921, kdy po 45leté nepřetržité službě vstoupil do výslužby. Sloužil tedy žalobce na velkostatku žalovaného, jemuž náleží dle Šu 11 povinnost plniti požitky v tomto zákoně uvedené, poněvadž u něho povinnost ta počala. Dle Šu 13 zákona zmenšují se sice závazky podle tohoto Šu 11 o důchod, na nějž má oprávněná osoba nárok oproti Všeobecnému pensijnímu ústavu, ale důchodem tím nelze rozuměti drahotní přídavky tímto pensijním ústavem žalobci vyplácené a činící, jak nesporno, 3240 Kč ročně. To vysvětluje jasně z nařízení ze dne 13. května 1921 čís. 189 sb. z. a n., kterým se zákon o úpravě zaopatřovacích požitků bývalých zaměstnanců na velkém majetku pozemkovém provádí, a kde výslovně uvedeno, že závazky podle Šu 11 nezmenšují se o drahotní přídavky poskytované nositelem pensijního pojištění buď dobrovolně nebo na základě zákona nebo nařízení. V tomto případě jde právě o drahotní přídavek, vyplácený žalobci jako důchodci Všeobecného pensijního ústavu, na základě zákona ze dne 12. srpna 1921 čís. 299 sb. z. a n. a ze dne 21. prosince 1921 čís. 486 sb. z. a n. Žalovaný neprávem dovolává se předpisu Šu 69 nař. ze dne 25. června 1914 čís. 138 ř. zák., který tomu nikterak neodporuje, neboť odčítá již žalovaný od pense invalidní rentu place-nou žalobci Všeobecným pensijním ústavem v částce 1080 Kč.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dovolání, brojícímu proti rozsudku odvolacího soudu toliko dovolacím důvodem nesprávného právního posouzení věci dle Šu 503 čís. 4 c. ř. s., nelze přiznati oprávněnosti, neboť odvolací soud posoudil věc s právního hlediska bez právního omylu. Dlužno mu přisvědčiti, že dovolatel jest v tomto sporu pravým žalovaným a že není oprávněn z pensijních požitků žalobci přiznaných dle skupiny 7. zákona ze dne 18. března 1921 čís. 130 sb. z. a n. srážeti přídavek 300%, vyplácený mu Všeobecným pensijním ústavem v Praze. Jelikož dovolání jest v podstatě jen opakováním toho, co v tomto směru uvedeno bylo již v odvolání, odkazuje se dovolatel s vývody dovolacími především na správné důvody rozsudku odvolacího. Na vývody dovolání se podotýká ještě toto: Že panství J. a K. patřila kdysi témuž vlastníku a že byla spolu spravována, a že se z pensijního fondu Sch-ských úředníků a služebníků vyplácejí pense úředníkům a dlužníkům na obou panstvích i nyní, kdy panství ta přešla do různých rukou, jest okolností zcela vedlejší, neboť zákon ze dne 18. března 1921 čís. 130 sb. z. a n., pokud se týče ze dne 13. července 1922 čís. 215 sb. z. a n. zná z pravidla, vysloveného v Šu 11 (1), že požitky, uvedené v tomto zákoně, plniti povinen jest zaměstnavatel, u něhož počala nebo v případě Šu 1 lit. b) má po-

čítí výplata zaopatřovacích požitků, toliko jedinou výjimku §u 1 (2), totiž, užívá-li zaměstnanec nebo jeho pozůstalí požitků zaopatřovacích od několika zaměstnavatelů. Že by tu byl takový případ, dovolatel ani sám netvrdí. Pokud jde o výklad §u 13 zákona jest na omylu jen žalovaný sám. Jest pravdou, že dle toho místa zákona zmenšují se závazky podle §§ 11 a 12 tohoto zákona o důchod, na nějž má oprávněná osoba nárok oproti Všeobecnému pensijnímu ústavu nebo náhradnímu ústavu nebo náhradnímu zařízení a není pochybnosti, že také drahotní přídavky k důchodům podle zákona o pensijním pojištění jsou příjmem zaměstnance v. v., avšak právě proto, že jsou přídavky k důchodům, majícími zvláštní hospodářské příčiny a zvláštní účel a podléhajícími proto také zvláštním normám, nejsou důchodem samým, ani jeho částkami. Z toho vyplývá, že drahotní přídavky, poskytované nositelem pensijního pojištění buď dobrovolně nebo na základě zákona nebo nařízení, již dle ustanovení §u 13 zákona ze dne 18. března 1921 čís. 130 sb. z. a n. z důchodu podle §§ 11 a 12 tohoto zákona srážeti nelze a že právě proto ani prováděcí nařízení ze dne 13. května 1921 čís. 189 sb. z. a n., vydané na základě §u 17 zákona není nijak v odporu se zákonem, vytýkajíc zvlášť toliko, co se při správném a §u 6 obč. zák. odpovídajícím výkladu zákona již z něho samého podává. Poukazuje-li dovolatel k tomu, že také v tabulce zaopatřovacích požitku, připojené k zákonu ze dne 18. března 1921 čís. 130 sb. z. a n. se požitky přesně rozdělují na požitek základní, přídavek drahotní a příspěvek vybavovací, nelze ani z toho ničeho pro něho vyvozovati, neboť, je-li ve skupině sedmé přiznán také drahotní přídavek 1800 Kč, neplyne z toho přece ještě, že by si zaměstnavatel k plnění požitků dle §u 11 vícecit. zákona povinný mohl srážeti drahotní přídavky pensistům dle zákona ze dne 12. srpna 1921 čís. 299 sb. z. a n., pokud se týče zák. ze dne 21. prosince 1921 čís. 486 sb. z. a n. příslušející a po případě, jako zde, shora uvedený obnos převyšující, čímž by výhoda propůjčená dle uvedeného zákona pojištěncům Všeobecného pensijního ústavu připadla majiteli velko-statku, jenž požitky dle zákona ze dne 18. března 1921 čís. 130 sb. z. a n. platiti má, což zákonodárce jistě na mysli neměl.

Čís. 2249.

Důvody bezúčinnosti rozhodčího výroku dle §u 595 c. ř. s.

Čís. 2: Nález rozhodčího soudu není zmatečným pro to, že strana volána byla na soud ústně, ač dle smlouvy o rozhodčím soudě mělo se tak státi písemně.

Čís. 3: Není třeba, by rozhodčí, jenž zvolen byl pro případ, že by se rozhodčí, v první řadě zvolení, nedohodli, volbu přijal a podepsal prvopis a vyhotovení rozhodčího výroku, nenastal-li případ, v němž měl býti povolán.

Čís. 8: Strana nemůže tento důvod opodstatňovati skutečnostmi, jež ji byly známy v době řízení rozhodčího. Výtka kusosti řízení nespadá pod žádný z důvodů zmatečnosti dle §u 595 c. ř. s.